

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 660/2021
10.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Општине Сјеница, чији је законски заступник Општински правобранилац, против тужених Предшколске установе „15. јул“ Сјеница, чији је законски заступник Дацић Хазир из ..., АА из ..., и ББ из ..., ради стицања без основа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Новом Пазару и Привредног суда у Краљеву, на седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој парници, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Новом Пазару.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу ради стицања без основа, накнаде штете и утврђења апсолутне ништавости уговора закљученог између тужиоца и тужене предшколске установе о међусобним правима и обавезама у вези уписа деце у приватну предшколску установу од 11.09.2019. године.

Виши суд у Новом Пазару се решењем П бр. 53/21 од 16.07.2021. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе предмета доставио Привредном суду у Краљеву.

Привредни суд у Краљеву није прихватио своју стварну надлежност, већ је списе уз пропратни акт П 545/2021 од 06.09.2021. године доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08... 87/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Новом Пазару.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним

споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

Чланом 12. Закона о локалној самоуправи, прописано је да јединица локалне самоуправе има својство правног лица. У конкретном случају, ради се о спору између такозваних других правних лица у смислу цитиране норме, дакле не ради се о спору између привредних субјеката, већ о спору по захтеву тужиоца који је јединица локалне самоуправе (члан 3. став 1. Закона о локалној самоуправи), против тужене Предшколске установе и физичких лица, ради стицања без основа, накнаду штете и утврђење апсолутне ништавости. Из реферата поднете тужбе произилази да је на основу неиспостављених рачуна првотужени поднео предлог за извршење друготуженом, као јавном извршитељу по коме је донето решење о извршењу И ИВ 87/21 од 02.04.2021. године којим је обавезана Општина Сјеница као извршни дужник да измири своју обавезу.

Следи да није испуњен субјективни критеријум који би био довољан за надлежност привредног суда, јер се не ради о спору између привредних субјеката. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности, без обзира на природу спора.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парничном поступку између правних лица, у коме тужилац и тужени немају статус привредних субјеката, Врховни касациони суд налази да је применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, за поступање у овој парници стварно надлежан Виши суд у Новом Пазару.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**